

La frase del dia

“Si la Unesco reconeix Sant Jordi no serà gràcies als hereus dels que van perseguir la cultura catalana”

Carles Puigdemont, PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Tribuna

Carles Castellanos i Llorenç. Professor UAB i membre de l'Ass. Manuel González i Alba

Ens haurem de plantar

Vivim dins una remor sorda arreu del país, plena d'especulacions sobre com hem d'abordar la confrontació de legalitats amb l'Estat espanyol, ara que s'acosta el moment de la desconexió definitiva.

LA CONFRONTACIÓ EN QUÈ ENS endinsem es pot analitzar, de fet, com una mena de guerra psicològica d'alta intensitat. Totes les guerres tenen, a més de la violència que les defineix, un component psicològic innegable que intervé, si més no, en la fi del conflicte. En el nostre cas, crec que la “guerra” que portarà l'Estat espanyol contra la nostra llibertat col·lectiva serà molt principalment psicològica: es tracta, ja ara, d'una pressió jurídica i repressiva en què l'element psicològic és fonamental.

AIXÍ, MENTRE QUE L'ESTAT ESPANYOL, amb els seus aliats de partits i mitjans de comunicació espanyolistes, treballen per convèncer-nos que la independència no és possible, nosaltres haurem de portar a terme accions adreçades justament a convèncer l'Estat espanyol de la inutilitat de la seva dominació. Aquestes accions no seran tan sols demostracions genèriques, exhibint un gran nombre de persones mobilitzades, sinó que hauran de ser demostracions concretes a favor de la voluntat del poble català, “actes de sobirania” amb capacitat de posar fre a determinades coaccions. És per això que diem que, per avançar, ens haurem de plantar. No es tracta d'una idea nova, sinó que ja va ser enunciat i difosa durant la primera expansió de l'independentisme contemporani, als anys vuitanta del segle passat: plantar-se per resistir, plantar-se per guanyar.

ESBANDIR DUBTES I PORS. I ara, en primer lloc, haurem d'esbandir dubtes i pors. En el camí cap al referèndum, les posicions que alimenten dubtes o pors no tenen raó de ser. Sabem que la conquesta de la independència comporta algun moment de

conflicte entre legalitats i diferents situacions d'incertesa. Però, aquest “traspàs” inevitable, l'hauríem de saber portar a terme sense deixar escampar dubtes i pors, que són justament l'arma preferida de l'Estat espanyol per intentar disminuir al màxim el suport al sí en el referèndum, i ho fa fomentant la suposició de diferents perills imaginaris per a l'estabilitat individual o familiar de les persones.

ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ espanyols i espanyolistes no paren de mostrar perills inusuals presentant-los com a reals: que no es pagaran les pensions, que podem perdre els diners estalviats al banc, que l'Estat espanyol escanyarà els serveis socials bàsics (com els de sanitat, etc.) i altres calamitats inimaginables.

TANMATEIX SABEM QUE AQUESTS suposats perills no són certs. Però el fet de ser anunciats per un poder que, des del moment de la seva implantació amb el franquisme, ha demostrat la seva capacitat d'agressió i d'abús pot fer pensar a les persones que han viscut el règim franquista i la seva prolongació monàrquica que podrien ser

“Convindrà, per tant, de la nostra banda, millorar les actituds, evitant els derrotismes i la manifestació pública de dubtes o indecisions

tranquil·lament robades per l'Estat espanyol, que les pot deixar sense pensions i els pot prendre els diners del banc o deixar-les sense serveis assistencials per mitjà de disposicions legals arbitràries i abusos d'autoritat de tota mena.

PERÒ AIXÒ NO ÉS CERT, com sabem: l'independentisme ha explicat a bastament que les pensions es paguen amb els impostos que aporten els treballadors en actiu, i que, en un context polític europeu com l'actual, a un estat li resultaria molt difícil cometre abusos de poder de caràcter arbitrari com els que hem descrit, sense perdre tota credibilitat; i sabent, a més, que així precipitaria les condicions, interiors i exteriors, per a la independència. S'ha explicat també prou que és amb la independència, justament, que el pagament de les pensions i el manteniment dels estalvis i els serveis resulten més fermament garantits.

LA “GUERRA PSICOLÒGICA” intentarà, doncs, estendre el dubte, un dubte que, ara com ara, no ha aconseguit—malgrat la manipulació de les informacions—fer baixar les xifres que ens donen la victòria: més d'un 70% de participació i vora un 60% de vots favorables al sí, segons les darreres enquestes (les quals mostren, altrament, una certa possibilitat de creixement d'aquesta por induïda, sense que es tradueixi, però, en vots negatius en un referèndum).

EN AQUEST CONTEXT, CONVINDRÀ, per tant, de la nostra banda, millorar les actituds, evitant els derrotismes i la manifestació pública de dubtes o indecisions. Hem entrat en una batalla psicològica oberta i la nostra actitud només pot ser la de la defensa aferrissada i unànime dels nostres objectius, referèndum i república, tot manifestant la nostra convicció més ferma, tant en les idees com en l'acció. Perquè necessitem tota la nostra força; perquè ara ens haurem de plantar.

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

Recull de cançons

El poeta i escriptor Jordi Pere Cerdà (Antoni Cayrol, Sallagosa, 1920- Perpinyà, 2011) va desplegar al llarg de la seva vida una

activitat molt variada. Va ser una combinació d'activitat creativa i una pulsio indefugible cap a la terra, la muntanya, i la gent que hi viu o hi transitava. Pastors, pagesos, mestresses de casa, o refugiats i fugitius, escapant dels feixismes, van ocupar l'atenció de Cayrol. Exercia així un compromís polític i un compromís cultural d'una manera inseparable sense allunyar-se mai dels contorns precisos dels cims pirinencs i de la plana cerdana.

Així com la neu arrodoneix les arestes dels cims que amaga, en sentit contrari Cayrol guardava darrere un posat conscientment camperol i una mica despenjat l'elegància subtil d'una sensibilitat treballada amb vïmet resistents i arrelats.

La llengua, i la fidelitat a la llengua, era una de les fibres resistents; la justícia, la igualtat i la transparència neta n'eren unes altres. El territori i les seves gents, l'ingredient principal de tot plegat.

Poeta finíssim, es va doblar d'antropòleg per recollir, gravar, copiar i cantar les diferents variants dels cants contats i cantats en els rodals pirinencs. Un tresor amagat, gairebé perdut, inventariat i conservat com a testimoni d'uns temps i unes formes de vida. L'Àngela de Llo, la Maria i en Josep de Nauja, la Rosa de Dorres, en Joan Margall, la Margarida i la Cesó Cayrol de Fontpedrosa, la Caterina de Vallestàvia, la Germana de Bulaternera, la Josianne de les Illes i el Vaquer de Sureda nodreixen les cent cançons recollides a Jordi Pere Cerdà, *Cants Populars de la Cerdanya i el Rosselló* (edició de Jordi Julià i Pere Ballart, Barcelona, Editorial Mediterrània, 2016), acompanyat de dos CD. Un llibre que honora el treball de tota una vida i que esdevé penyora de justícia pòstuma.

Sísif

Jordi Soler

